

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نظری بر عرصه‌ی حیات انسان از منظر توحید افعالی

رزق و مرگ

پرسش: اگر کسی گرسنه و بی پول باشد، دزدی هم نکند و منتظر بماند خدا روزی دهد، آنگاه روزی نرسد و او بمیرد، آیا سهمش از دنیا همین بوده است؟ چرا قبل از اینکه از گرسنگی بمیرد با یک اتفاق دیگر نمرد؟

پاسخ: کسی که گرسنه است و به رزاقیت خدا اعتماد دارد، ولی کار نمی‌کند، مقصر است. اما اگر تلاش می‌کند و چیزی به دستش نمی‌آید و از گرسنگی می‌میرد، به این معنی است که در همین لحظه روزی او تمام شده است.

هر کس به سبب و علتی می‌میرد؛ یکی مریض می‌شود؛ یکی تصادف می‌کند؛ یکی از گرسنگی می‌میرد. خدای متعال هر انسانی را در لحظه‌ای که برای انتقالش از این عالم مناسب است، منتقل می‌کند. مثل سیبی که باید به رسیده‌ترین حالت خود برسد تا باغبان آن را از

درخت بچیند؛ اگر زودتر بچیند کال است؛ دیرتر بچیند لک افتاده است. خداوند درست در لحظه‌ی مناسب انسان را منتقل می‌کند؛ ولی لحظه‌ی مناسب برای افراد، متفاوت است. یکی در رحم مادرش سقط می‌شود؛ یکی در کودکی می‌میرد؛ یکی در جوانی؛ یکی پیر می‌شود و یکی بسیار کهنسال می‌شود و سپس می‌میرد. مثل انواع گوناگون سیب‌ها که هم اندازه‌ی آنها فرق می‌کند و هم مدتی که باید روی درخت باشند. هر سیبی یک لحظه‌ی مناسب چیدن دارد و هنگامی که می‌رسد، ابعاد و اندازه‌ی خاصی دارد؛ فقط باغبان خبره می‌داند که هر سیب را چه وقت باید چید. خدای متعال هم در مناسب‌ترین لحظه ما را از درخت عالم طبیعت می‌چیند و به عالم دیگر منتقل می‌کند.

پرسش: آیا می‌توان گفت تأثیر خدا در تحقق خارجی عمل، در کارها و نیت‌های خیر ما بیشتر است؟

پاسخ: خداوند در کار خود به نیت ما کاری ندارد. البته به نیت ما جزا می‌دهد؛ اگر نیت خیر است، پاداش و اگر نیت سوء است، کیفر می‌دهد و یا می‌بخشد؛ اما برای تحقق عمل، صرف‌نظر از نیت، به مصلحت نگاه می‌کند و تصمیم می‌گیرد اذن تکوینی بدهد یا ندهد.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَجِّلْ فَرَجَهُمْ

